

Arrest

nr. 274 933 van 30 juni 2022
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2022 met referentnummer X en X.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VERSCHUEREN *loco* advocaat P. BURNET en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Angolese nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 4 november 2019.

1.2. Op 3 januari 2022 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 21 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van N.M.P., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op 24 december 1985 geboren te Luanda, Angola. U bent traditioneel gehuwd met C. M. N. (GC X). U heeft vier kinderen: J. N. M. (moeder: M. M.), P. N. M. (moeder: P. J.), J. N. M. (moeder: P. J.) en I. N. M. (moeder: C. M. N.). Sinds 2014, woonde u in Benfica samen met uw vrouw C., uw jongste broer, twee van uw kinderen en een nicht van uw vrouw. U was ook de eigenaar van een tweede huis in Benfica.

Sinds 2004, werkte u voor de Presidentiële Wacht als lid van de muziekbond. Deze functie had een tweeledig takenpakket. Enerzijds, en hoofzakelijk, hield dit repeteren en muziek spelen in, bijvoorbeeld tijdens ceremoniële activiteiten aan de presidentiële residentie. Anderzijds, moesten jullie ook een aantal bewakingsopdrachten uitvoeren op de militaire basis in Futungo, waar jullie gestationeerd waren. U werd hier soms gediscrimineerd omwille van uw Bakongo etnie.

Op 13 maart 2017, zijn u en uw vrouw C. lid geworden van de oppositiepartij UNITA. Jullie hebben deelgenomen aan een aantal activiteiten. Daarnaast, stelde u ook uw tweede huis ter beschikking van UNITA voor vergaderingen. Na een aantal doodsb bedreigingen en moordpoging(-en) op de nieuw verkozen Angolese president, João Lourenço, werd er een onderzoek geopend door de veiligheidsdiensten. Op 4 juli 2018, werd u opgeroepen door justitie, en vervolgens voor vijf dagen opgesloten zonder uitleg of ondervraging. Bij uw vrijlating werd u gezegd dat u uw werk gewoon kon verderzetten, wat u ook deed. Op een later tijdstip, werd u terug opgeroepen. Deze keer diende u naar de bureau van de chef van het auditoraat te komen, Chefe A.. Hij vroeg u waarom u was opgepakt op 4 juli 2018, waarop u antwoordde dat u dit niet wist. Hij heeft u vervolgens bedreigd en een slag gegeven. Die dag bent u te weten gekomen waarom u was aangehouden op 4 juli, namelijk ze hadden ontdekt dat u lid was van UNITA en ze beschuldigden u van betrokkenheid bij de moordpogingen op de president. Vervolgens, werd u geschorst in de uitoefening van ceremoniële activiteiten. U mocht nog wel deelnemen aan plaatselijke activiteiten en kreeg uw salaris nog. Op 2 augustus 2019, was u aanwezig op een UNITA vergadering in uw huis. Uw echtgenote C. was ook aanwezig. Plots vielen er enkele gewapende mannen in burger binnen. U werd aangehouden en in de gevangenis Presidio Militar do Tombo geplaatst. Uw echtgenote C. was op het moment van de inval niet aanwezig, aangezien zij drank was gaan kopen. Na een paar dagen, kwam u een ex-collega van de Presidentiële Wacht, A., tegen in de gevangenis. A. vertelde u dat uw leven in gevaar was, maar dat hij u zou helpen. Hij kende iemand, meneer S., die u kon helpen indien u geld had. U heeft A. het nummer van uw vrouw C. gegeven en zij is dan door meneer S. gecontacteerd.

Op 17 oktober 2019, werd u uit uw cel gehaald. Het was echter niet om u vrij te laten, maar om u te doden. U vermoedt dat de chef van de gevangenis orders van MPLA hiertoe had gekregen. Met de hulp van A. bent u dan kunnen ontsnappen. U ging dan naar Panguila, waar u later C. ook opnieuw terugzag. Van 17 oktober tot 24 oktober 2019 verbleef u in Panguila.

Uw reis werd geregeld door meneer S.. Op 24 oktober 2019, vertrok u definitief uit Angola, samen met uw vrouw C. en meneer S.. U reisde legaal, per vliegtuig, naar Portugal, waarvoor u een visum had, en vervolgens naar België. U kwam op dezelfde dag, 24 oktober, het Belgische rijk binnen. U diende op 4 november 2019 een aanvraag tot internationale bescherming in. U bent vergezeld van uw vrouw C. en jullie dochter I. N. M..

U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: (1) een aantal foto's van u in uw functie als lid van de Presidentiële Wacht (getoond tijdens persoonlijk onderhoud op het CGVS; zie administratief dossier); (2) uw Angolese identiteitskaart (origineel getoond bij DVZ); (3) uw Presidentiële Wacht werkkaart (origineel afgegeven bij DVZ; zie administratief dossier); en (4) uw UNITA lidkaart (origineel afgegeven bij DVZ; zie administratief dossier).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging door de Angolese autoriteiten, meer bepaald de Movimento Popular de Libertação de Angola (MPLA), te vrezen naar aanleiding van uw UNITA (União Nacional para a Independência Total de Angola) lidmaatschap en uw vermeende betrokkenheid bij bedreigingen en moordpogingen op de Angolese president João Lourenço. Bijkomend, verklaart u ook gediscrimineerd te zijn geweest omwille van uw Bakongo etnie (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/01/2022, hierna NPO P., p. 17-18, 22-23). U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te overtuigen van uw betrokkenheid bij UNITA of van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat u **op legale wijze, met uw eigen paspoort met het vliegtuig uw land verliet (NPO P. p. 13), uw voorgehouden problemen met de Angolese autoriteiten ondergraaft.** Indien u werkelijk vervolgd wordt door de autoriteiten van Angola, is het allesbehalve geloofwaardig dat u met documenten onder uw eigen naam het land zou verlaten. U kon niet uitsluiten dat uw naam als geseind stond opgegeven, en evenmin dat u door de autoriteiten aan de grens zou worden gecontroleerd. Dat u het dan ook zou riskeren om met een paspoort op eigen naam Angola te verlaten, is niet aannemelijk. Dergelijk gedrag staat haaks op de door u voorgehouden vrees voor de Angolese autoriteiten en vormt reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangezien zowel u als uw vrouw (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/01/2022, hierna NPO C., p. 13-16) betrokken zijn bij de aangehaalde vervolgingsfeiten, kunnen jullie beider verklaringen niet los gezien worden van elkaar. **De (on)geloofwaardigheid van het ene relaas versterkt die van het andere relaas.** Beide verklaringen en gehoorverslagen worden dan ook betrokken worden bij de huidige beslissing.

Bij uw beweerde betrokkenheid bij UNITA, alsook die van uw vrouw, kunnen volgende opmerkingen geplaatst worden.

Allereerst, kan er opgemerkt worden dat u uw verklaringen omtrent uw UNITA betrokkenheid, en die van uw vrouw, regelmatig aanpast. Zo verklaart u eerst, "op 13 maart 2017, zijn mijn vrouw en ik gaan deelnemen aan een aantal activiteiten van UNITA," en vervolgens: "ik had twee huizen. Eén van die huizen had ik ter beschikking gesteld van UNITA om daar vergaderingen te laten doorgaan. Soms nam ik zelf ook deel aan vergaderingen in dat huis, als gewoon lid van UNITA" (NPO P., p. 17). Later gevraagd hoeveel vergaderingen u dan heeft bijgewoond, antwoordt u dat u toch wel bang was omdat u voor de Presidentiële Wacht werkte, en het er slechts vijf waren sinds 2017 (NPO P., p. 19-20). U legt dan uit dat dit één vergadering betrof in uw huis in Benfica, en dat de overige vier eerder grote congressen waren, op andere plaatsen (NPO P., p. 21-21). Hier spreekt u zichzelf dus al tegen wat betreft de UNITA vergaderingen in uw huis: u gaat van meerdere vergaderingen naar slechts één, wat u later in het onderhoud nogmaals bevestigt (NPO P., p. 17, 20, 33). Betreffende C.'s betrokkenheid, verklaart u dat zij slechts éénmaal aanwezig was op een UNITA vergadering, namelijk die éne in uw huis in Benfica (NPO P., p. 20). Wanneer C. over jullie UNITA betrokkenheid wordt bevraagd, legt zij geheel tegenstrijdige verklaringen af. Zij verklaart dat, sinds 2017, er tweemaal per maand een UNITA vergadering was in jullie huis in Benfica. Alsook, dat zij hierop steeds aanwezig was én dat u toch ook zeker vier of vijf keer per jaar deelnam aan deze vergaderingen (NPO C., p. 16). Jullie werden beide ook geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. U hield daarbij vast aan uw eerdere beweringen en stelde "die vergaderingen waren niet constant in dat huis. Zij heeft enkel deelgenomen aan die ene vergadering, omdat ik haar had gevraagd een maaltijd te bereiden" (NPO P., p. 36). C. antwoordde: "over die vergaderingen in Benfica, hij heeft maar één keer deelgenomen, maar ik nam elke keer deel aan de vergaderingen" (NPO C., p. 26).

Hierbij kan worden opgemerkt dat deze verklaringen voorgaande tegenstrijdigheden noch verklaren, noch opheffen.

Ook wanneer jullie beide worden gevraagd naar deelname aan UNITA manifestaties, wijken jullie verklaringen onderling af. U stelt eerst te hebben deelgenomen aan vier 'congressen,' maar wanneer later specifiek naar UNITA manifestatie wordt gevraagd, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of C. ooit heeft deelgenomen, stelt u dat u denkt van niet. Wanneer hierop wordt gevraagd of ze u dat dan niet zou gezegd hebben, antwoordt u "ja, ja, maar ze heeft niks gezegd" (NPO P., p. 31). In tegenstelling tot deze beweringen, verklaart C. dat ze aan vijf manifestaties per jaar deelnam, en dat u éénmaal deelnam aan een grote manifestatie in Cacuaco in 2018 (NPO C., p. 16-17). 'Cacuaco 2018' is één van de vier congressen waaraan u verklaarde te hebben deelgenomen (NPO P., p. 21). Wanneer C. later opnieuw wordt bevraagd over de manifestaties, stelt zij plotseling dat het er slechts drie in totaal waren, waarvan die in Cacuaco ineens in 2017 wordt gesitueerd, en dat u aan geen enkele heeft deelgenomen (NPO C., p. 25). Het feit dat C. haar verklaring aanpast na de gezamenlijke middagpauze met u, neemt haar eerdere strijdige verklaringen niet weg. Bijkomend, zijn deze nieuwe feiten nog steeds strijdig met die van u op vlak van haar aanwezigheid.

Zowel u als uw vrouw leggen een UNITA lidkaart voor. Dit vormt echter geen bewijs van de mate van betrokkenheid van u en uw vrouw bij UNITA. Hier komt nog het mogelijks gesolliciteerde karakter bij, wat gesteund wordt door uw vage en opmerkelijke verklaringen omtrent de beweegredenen van uw aansluiting. Zo begint u uw relaas met "ondanks de problemen die er waren, was het politiek gezien wel een aangenaam leven in Angola. Ik hield van mijn werk en ik was heel trots dat ik dit kon doen" (NPO P., p. 17). Wanneer u later gevraagd wordt waarom u lid werd van UNITA, geeft u twee redenen. Ten eerste, antwoordt u dat ze misschien iets konden doen aan de Bakongo discriminatie (infra), maar wanneer u dan gevraagd werd of dit een verkiezingsbelofte was, stelt u simpelweg dat het geen belofte was, maar dat ze wel beloofd hadden de situatie van de Angolese bevolking in het algemeen te verbeteren. Als tweede reden stelt u "bovendien is MPLA al heel lang aan de macht, dus het kan geen kwaad om eens een verandering in de machtsverhoudingen in het land te hebben," alsook later "de verkiezingen kwamen eraan, dus ik zei "wat denk je van een aansluiting bij UNITA dan komt er verandering. Ik was het al lang niet eens met de weg van MPLA" (NPO P., p. 23, 34). Dit is op zijn minst opmerkelijk, gezien uw eerdere verklaringen dat het politiek wel een aangenaam leven was in Angola. U haalt in uw verklaringen zelf, omdat u lid was van de Presidentiële Wacht, een angst aan om met UNITA gezien te worden (NPO P., p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u niet meer concreet of overtuigend kunt zijn in uw beweegredenen om alsnog bij UNITA aan te sluiten, in weerwil van uw behoren tot de presidentiële wacht en het "aangename leven in Angola op politiek vlak".

Bij uw beweerde arrestatie tijdens een UNITA vergaderingen op 2 augustus 2019 in uw huis in Benfica, kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Voor de middagpauze, verklaart u "met acht kameraden", inclusief UNITA vicevoorzitter Raul Dande, te zijn geweest (NPO P., p. 18). C., daarentegen, verklaart dat jullie met zes waren (C. en vijf andere personen) (NPO C., p. 17-18). Na de middagpauze samen te hebben doorgebracht, lijkt u een poging te ondernemen om uw verklaringen in lijn te brengen met die van uw vrouw. Zo stelt u plotseling dat er eerst zes waren, dat dan C. wegging, en er twee andere personen bijkwamen, wat uitkomt op zeven personen en dus nog steeds tegenstrijdig met de eerst verklaarde 'acht kameraden' (NPO P., p. 24). Ook omtrent het aantal gearresteerden, wijken jullie verklaringen af. Zo beweert u eerst dat niet alle aanwezigen werden gearresteerd, enkel u en drie anderen (NPO P., p. 18). Wanneer u, na de middagpauze, opnieuw wordt bevraagd over die arrestatie, past u uw verklaringen aan: u en vier anderen zouden gearresteerd zijn (NPO P., p. 26). Waar C. eerst uw antwoord bevestigt door te stellen dat vijf personen werden gearresteerd, spreekt zij vervolgens u en zichzelf tegen door, wanneer gevraagd naar de namen van de gearresteerden, zes namen op te geven (P., P., M., C., L. en A.) in plaats van vijf. Ze bevestigt ook dat alle aanwezigen werden gearresteerd. Bovendien geeft zij ook dezelfde zes namen wanneer gevraagd naar de andere aanwezigen op de vergadering, dus niet vijf zoals eerder aangegeven (NPO C., p. 21). Ook omtrent het aantal personen dat de arrestatie uitvoerde, leggen jullie contrasterende verklaringen af: u spreekt over drie personen (NPO P., p. 26) en C. over minstens zes personen (NPO C., 21).

Betreffende de aanwezigen op de vergadering, stelt u de namen, buiten die van de vicevoorzitter, niet te weten. Het was immers "de eerste keer dat ik ze zag" (NPO P., p. 24-25). C. daarentegen geeft wel de namen van de vijf andere aanwezigen, en stelt dat u deze personen ook kent – zij waren immers zo goed als altijd aanwezig op de UNITA vergaderingen. Gevraagd of de vicevoorzitter aanwezig was op deze vergadering, antwoordt zij ontkennend (NPO C., p. 21, 25-26). Jullie werden beide geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. U gaf hieromtrent geen verklaring (NPO P., p. 36) en C. stelde: "over die mannen die hij niet gekend zou hebben, maar hij kent die wel. Ik kende ze allemaal, misschien kende hij ze niet,

omdat hij maar één keer heeft deelgenomen” (NPO C., p. 26-27). Naast het feit dat C. zichzelf hier onmiddellijk tegenspreekt, kan opnieuw opgemerkt worden dat deze nieuwe, aangepaste verklaringen bovenstaande eerdere tegenstrijdigheden niet wegnemen (zie ook supra).

Ten slotte, waar u verklaart dat de vergadering nog niet begonnen was – ze zouden zijn binnengevallen rond 14u45 en C. was reeds weg rond 14u15 (NPO P., p. 25) – verklaart C. dat de vergadering weldegelijk al was begonnen toen zij vertrok rond 15u (NPO C., p. 21).

Bovenstaande conclusie wordt enkel verder versterkt door volgende elementen.

Op de vraag of u C. heeft verteld over uw problemen, antwoordt u “ik heb niet altijd alles verteld. Ook, bijvoorbeeld, de eerste keer dat ik gevangen heb gezeten. Ik heb haar verteld dat ik op missie was. Het waren zaken van op het werk. Er was geen reden om haar dat te vertellen” (NPO P., p. 28). Vervolgens, enigszins in tegenspraak met uw verklaring onmiddellijk voordien, stelt u dat u na uw gevangenhouding wel heeft gezegd dat er problemen waren op het werk, maar dat u verder geen details hebt gegeven, (NPO P., p. 28). C. stelt echter dat u weldegelijk alles heeft gezegd: “dus hij kwam niet naar huis en na vijf dagen is hij terug naar huis gekomen. Ik vroeg waar hij had gezeten. Ik vroeg hem waarom hij pas na vijf dagen naar huis kwam. Ik vroeg waarom en dan antwoordde hij dat hij zelf ook niet wist waarom hij was gevangen gezet” (NPO C., p. 23). Jullie werden beide geconfronteerd met dit verschil. U antwoordt dat u zich niet kan herinneren dit verteld te hebben, maar dat u het misschien wel hebt gezegd en dit vervolgens vergat (NPO P., p. 36). C. houdt vast aan haar eerdere verklaringen en stelt dat u dit weldegelijk heeft verteld (NPO C., p. 26-27). Gezien de ingrijpende aard van deze gebeurtenissen, alsook het belang hiervan in uw asielrelaas, kan er van u verwacht worden dat u zich dit herinnert en er eenduidige verklaring over kan afleggen. Een arrestatie van meerdere dagen verborgen houden voor uw vrouw, veronderstelt immers dat u met een verklaring voor uw afwezigheid op de proppen moet komen (u was op missie, zoals u beweert verklaard te hebben) en u zich bewust moet voorgenomen hebben dit verhaal aan te houden in plaats van de waarheid te vertellen. Dit alles is dan weer niet nodig indien u gewoon de waarheid zou vertellen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u simpelweg vergeten bent of u meteen de waarheid vertelde, dan wel gelogen heeft over uw eerste verblijf in de gevangenis.

Verder, verklaart u dat uw ouders niet wisten dat u in de gevangenis had gezeten (NPO P., p. 9). C. daarentegen verklaart dat ze uw vader heeft verteld over de vergadering en uw arrestatie, en dat uw vader vervolgens altijd belde om te vragen of er al meer informatie was over u (NPO C., p. 14).

Ten slotte, zijn er ook de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden betreffende de moordpogingen op de president, één van de kernelementen van uw probleem. U spreekt eerst over ‘moordpogingen’ en stelt dat alle pogingen in uw schoenen werden geschoven (NPO P., p. 17-18). Wanneer hierover later in het persoonlijk onderhoud vragen worden gesteld, past u uw verklaringen aan naar slechts één moordpoging (NPO P., p. 27), wat dus tegenstrijdig is met bovenstaande beweringen. Bovendien is het hoogst onwaarschijnlijk dat u in dienst zou mogen blijven bij de Presidentiële Wacht als u er van verdacht werd betrokken te zijn bij deze moordpoging(en). U werd hiermee ook geconfronteerd, maar stelde simpelweg dat “ik heb moeten zweren op de vlag. Dit betekent dat je je voor altijd engageert, dus als je ontslagen wordt of je gaat zelf uit dienst, dan wordt dat beschouwd als misdrijf” (NPO P., p. 35). Ten slotte, moet het ook opgemerkt worden dat C. nergens in haar interview iets zegt over deze beschuldigingen.

Concluderend kan dus gesteld worden dat jullie verklaringen uiteen lopen zowel met betrekking tot jullie activiteiten in het kader van jullie UNITA lidmaatschap, als met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten. Gezien dit beide essentiële elementen van jullie relaas betreffen, kan verwacht worden dat jullie er coherente en gedetailleerde verklaringen over zouden kunnen afleggen. Bijgevolg, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door jullie aangehaalde problemen en vrees.

Bijkomend haalt u aan dat u gediscrimineerd werd bij de Presidentiële Wacht omwille van uw Bakongo etnie (NPO P., p. 23). Het CGVS erkent dat er vroeger een zekere discriminatie en ‘scapegoating’ was van de Bakongo bevolking. Zij werden, onder andere, gezien als ‘Zairians’ in plaats van ‘echte Angolezen’. Er zijn echter **geen aanwijzingen dat er vandaag een discriminatie van Bakongo is die van zulke ernstige aard zou zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin** (zie administratief dossier). Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U haalde zelf evenmin enige

bijkomende elementen aan die in de richting van een vervolging omwille van deze redenen zouden kunnen wijzen (NPO P., p. 22-23).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw originele Angolese identiteitskaart voor, dewelke uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunt, wat niet meteen ter discussie staat. Verder legde u ook uw werkkaart en foto's voor, dewelke uw verklaringen omtrent uw functie in de Presidentiële Wacht ondersteunen.

U legt geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen, enige informatie kan worden opgemaakt uit uw visumdossiers, informatie die overigens niet verenigbaar is gebleken met uw verklaringen. U verklaart dat u nooit vingerafdrukken hebt moeten geven. Er werd u verder in het onderhoud nogmaals gevraagd of u "nooit vingerafdrukken heeft moeten geven, of ooit uw hand ergens heeft moeten opleggen?", wat u bevestigt. U zou enkel bij binnenkomst in Portugal uw vingerafdrukken hebben moeten geven, maar nooit in Angola. Wanneer u later wordt geconfronteerd met uw visumdossier, gevonden op basis van uw vingerafdrukken, stelt u dat u niet weet hoe dit mogelijk is, dat u zelfs in de gevangenis geen foto's liet nemen of iets anders heeft moeten doen. U wordt nogmaals gevraagd of u zeker nooit ergens nergens uw handen heeft moeten opleggen of vingerafdrukken heeft moeten geven, waarop u nu plotseling antwoordt "in de gevangenis heb ik wel mijn hand moeten leggen op een apparaat. Mijn twee handen moeten opleggen. Hoe komt het dat u dit daarjuist niet heeft gezegd? Ik wist niet dat dit mijn vingerafdrukken waren. Ik heb gewoon mijn vingerafdrukken op een toestel moeten leggen." Nochtans vroeg u in mei 2019 ook al een visum aan, waardoor vaststaat dat u reeds voor uw verblijf in de gevangenis vingerafdrukken moest laten nemen. Dit eerdere visum (mei 2019) werd eerst door u ontkend. U verklaarde immers nooit eerder een visum te hebben aangevraagd. Geconfronteerd met dit visum, stelt u dat er toen wel een dossier is geopend maar dat het visum nooit is uitgereikt en u ook nooit heeft gereisd. Nochtans, is er weldegelijk een visum uitgereikt op 28 mei 2019 (zie administratief dossier; NPO P., p. 14-15, 34-35). Bovendien is uw bewering dat u nooit eerder Angola verliet, wat u tot tweemaal toe bevestigt in het onderhoud, merkwaardig in het licht van uw twee eerder aangevraagde en uitgereikte visums en wordt dit ook tegengesproken door C. die stelt dat "voor we elkaar kenden reisde hij al. ... Sinds we elkaar kennen, heeft hij één keer gereisd naar Portugal. In 2019" (zie administratief dossier; NPO C., p. 12). Bovenstaande wisselende en tegenstrijdige beweringen dragen enkel verder bij aan uw algemene ongelooftwaardigheid.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 11 januari 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Gezien in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, dient ook voor uw echtgenote, C. M. N., wiens verzoek onlosmakelijk verbonden is met het uwe, een dergelijke beslissing te worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van M.N.C., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op 29 november 1993 geboren te Damba, Angola. U bent traditioneel gehuwd met P. N. M. (GC 19/25748). U heeft één kind: I. N. M. (op bijlage 26). Sinds 2014, woonde u in Benfica samen met uw man P., zijn broer, twee kinderen van uw man, en uw nicht A.. Uw man was ook de eigenaar van een tweede huis in Benfica.

Op 13 maart 2017, zijn P. en u lid geworden van UNITA. Twee keer per maand waren er ledenvergaderingen in jullie tweede huis in Benfica. U was hierop steeds aanwezig. U nam ook soms deel aan UNITA manifestaties. Op 2 augustus 2019, was er een UNITA vergadering. U zorgde daar voor de keuken. Toen u klaar was met koken, zag u dat er drank ontbrak. U bent dan vervolgens naar de winkel gegaan. Toen u terugkeerde, zag u dat er mensen uit het gebouw werden gehaald en in een auto gezet. U heeft zich dan schuilgehouden. Vervolgens, bent u naar uw moeder haar huis gegaan en van daaruit naar uw vriendin J. en haar man. Toen u daar was, belde uw nicht dat er twee mannen waren langs geweest die op zoek waren naar u. U heeft dan aan uw nicht gevraagd om alle belangrijke spullen en de inhoud van de safe naar het huis van J. te brengen.

U was een volledige maand na de arrestatie in onwetendheid over wat er met P. was gebeurd. Op 12 september, heeft u telefoon gehad van meneer S.. P. had uw nummer aan een vriend in de gevangenis, A., gegeven en A. had uw nummer aan meneer S. gegeven. Meneer S. heeft u op de hoogte gebracht van de arrestatie en opsluiting van P.. Hij heeft vervolgens, tegen betaling, jullie definitieve vertrek uit Angola geregeld.

Op 23 oktober 2019, bent u naar het huis van meneer S. in Panguila gegaan, waar P. al verbleef sinds zijn ontsnapping uit de gevangenis. Eén dag later, 24 oktober 2019, heeft u Angola definitief verlaten.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel getoond bij DVZ en op het CGVS); (2) de geboorteakte van uw dochter I. N. M. (origineel getoond bij DVZ; zie administratief dossier); (3) uw UNITA lidkaart (origineel afgegeven op CGVS; zie administratief dossier).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging door de Angolese autoriteiten, meer bepaald de Movimento Popular de Libertação de Angola (MPLA), te vrezen naar aanleiding van uw UNITA (União Nacional para a Independência Total de Angola) lidmaatschap en uw man zijn problemen op het werk als gevolg van jullie lidmaatschap (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/01/2022, hierna NPO C., p. 14-15; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/01/2022, hierna NPO P., p. 17-18). Aangezien de vervolgingsfeiten die gepleegd zouden zijn tegenover u in essentie het gevolg zijn van de problemen van uw man, kunnen jullie beider verklaringen niet los gezien worden van elkaar. De (on)geloofwaardigheid van het ene relaas versterkt die van het andere relaas. Beide verklaringen en gehoorverslagen worden dan ook betrokken worden bij de weigeringsbeslissing genomen van in het kader van de procedure van uw man, die luidt als volgt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat u **op legale wijze, met uw eigen paspoort met het vliegtuig uw land verliet (NPO P., p. 13), uw voorgehouden problemen met de Angolese autoriteiten ondergraaft**. Indien u werkelijk vervolgd wordt door de autoriteiten van Angola, is het allesbehalve geloofwaardig dat u met documenten onder uw eigen naam het land zou verlaten. U kon niet uitsluiten dat uw naam als geseind stond opgegeven, en evenmin dat u door de autoriteiten aan de grens zou worden gecontroleerd. Dat u het dan ook zou riskeren om met een paspoort op eigen naam Angola te verlaten, is niet aannemelijk. Dergelijk gedrag staat haaks op de door u voorgehouden vrees voor de Angolese autoriteiten en vormt reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangezien zowel u als uw vrouw (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/01/2022, hierna NPO C., p. 13-16) betrokken zijn bij de aangehaalde vervolgingsfeiten, kunnen jullie beider verklaringen niet los

gezien worden van elkaar. **De (on)geloofwaardigheid van het ene relaas versterkt die van het andere relaas.** Beide verklaringen en gehoorverslagen worden dan ook betrokken worden bij de huidige beslissing.

Bij uw beweerde betrokkenheid bij UNITA, alsook die van uw vrouw, kunnen volgende opmerkingen geplaast worden.

Allereerst, kan er opgemerkt worden dat u uw verklaringen omtrent uw UNITA betrokkenheid, en die van uw vrouw, regelmatig aanpast. Zo verklaart u eerst, "op 13 maart 2017, zijn mijn vrouw en ik gaan deelnemen aan een aantal activiteiten van UNITA," en vervolgens: "ik had twee huizen. Eén van die huizen had ik ter beschikking gesteld van UNITA om daar vergaderingen te laten doorgaan. Soms nam ik zelf ook deel aan vergaderingen in dat huis, als gewoon lid van UNITA" (NPO P., p. 17). Later gevraagd hoeveel vergaderingen u dan heeft bijgewoond, antwoordt u dat u toch wel bang was omdat u voor de Presidentiële Wacht werkte, en het er slechts vijf waren sinds 2017 (NPO P., p. 19-20). U legt dan uit dat dit één vergadering betrof in uw huis in Benfica, en dat de overige vier eerder grote congressen waren, op andere plaatsen (NPO P., p. 21-21). Hier spreekt u zichzelf dus al tegen wat betreft de UNITA vergaderingen in uw huis: u gaat van meerdere vergaderingen naar slechts één, wat u later in het onderhoud nogmaals bevestigt (NPO P., p. 17, 20, 33). Betreffende C's betrokkenheid, verklaart u dat zij slechts éénmaal aanwezig was op een UNITA vergadering, namelijk die éne in uw huis in Benfica (NPO P., p. 20). Wanneer C. over jullie UNITA betrokkenheid wordt bevraagd, legt zij geheel tegenstrijdige verklaringen af. Zij verklaart dat, sinds 2017, er tweemaal per maand een UNITA vergadering was in jullie huis in Benfica. Alsook, dat zij hierop steeds aanwezig was én dat u toch ook zeker vier of vijf keer per jaar deelnam aan deze vergaderingen (NPO C, p. 16). Jullie werden beide ook geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. U hield daarbij vast aan uw eerdere beweringen en stelde "die vergaderingen waren niet constant in dat huis. Zij heeft enkel deelgenomen aan die ene vergadering, omdat ik haar had gevraagd een maaltijd te bereiden" (NPO P., p. 36). C antwoordde: "over die vergaderingen in Benfica, hij heeft maar één keer deelgenomen, maar ik nam elke keer deel aan de vergaderingen" (NPO C, p. 26). Hierbij kan worden opgemerkt dat deze verklaringen voorgaande tegenstrijdigheden noch verklaren, noch opheffen.

Ook wanneer jullie beide worden gevraagd naar deelname aan UNITA manifestaties, wijken jullie verklaringen onderling af. U stelt eerst te hebben deelgenomen aan vier 'congressen,' maar wanneer later specifiek naar UNITA manifestatie wordt gevraagd, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of C ooit heeft deelgenomen, stelt u dat u denkt van niet. Wanneer hierop wordt gevraagd of ze u dat dan niet zou gezegd hebben, antwoordt u "ja, ja, maar ze heeft niks gezegd" (NPO P., p. 31). In tegenstelling tot deze beweringen, verklaart C dat ze aan vijf manifestaties per jaar deelnam, en dat u éénmaal deelnam aan een grote manifestatie in Cacuaco in 2018 (NPO C, p. 16-17). 'Cacuaco 2018' is één van de vier congressen waaraan u verklaarde te hebben deelgenomen (NPO P., p. 21). Wanneer C later opnieuw wordt bevraagd over de manifestaties, stelt zij plotseling dat het er slechts drie in totaal waren, waarvan die in Cacuaco ineens in 2017 wordt gesitueerd, en dat u aan geen enkele heeft deelgenomen (NPO C, p. 25). Het feit dat C haar verklaring aanpast na de gezamenlijke middagpauze met u, neemt haar eerdere strijdige verklaringen niet weg. Bijkomend, zijn deze nieuwe feiten nog steeds strijdig met die van u op vlak van haar aanwezigheid.

Zowel u als uw vrouw leggen een UNITA lidkaart voor. Dit vormt echter geen bewijs van de mate van betrokkenheid van u en uw vrouw bij UNITA. Hier komt nog het mogelijks gesolliciteerde karakter bij, wat gesteund wordt door uw vage en opmerkelijke verklaringen omtrent de beweegredenen van uw aansluiting. Zo begint u uw relaas met "ondanks de problemen die er waren, was het politiek gezien wel een aangenaam leven in Angola. Ik hield van mijn werk en ik was heel trots dat ik dit kon doen" (NPO P., p. 17). Wanneer u later gevraagd wordt waarom u lid werd van UNITA, geeft u twee redenen. Ten eerste, antwoordt u dat ze misschien iets konden doen aan de Bakongo discriminatie (infra), maar wanneer u dan gevraagd werd of dit een verkiezingsbelofte was, stelt u simpelweg dat het geen belofte was, maar dat ze wel beloofd hadden de situatie van de Angolese bevolking in het algemeen te verbeteren. Als tweede reden stelt u "bovendien is MPLA al heel lang aan de macht, dus het kan geen kwaad om eens een verandering in de machtsverhoudingen in het land te hebben," alsook later "de verkiezingen kwamen eraan, dus ik zei "wat denk je van een aansluiting bij UNITA dan komt er verandering." Ik was het al lang niet eens met de weg van MPLA" (NPO P., p. 23, 34). Dit is op zijn minst opmerkelijk, gezien uw eerdere verklaringen dat het politiek wel een aangenaam leven was in Angola. U haalt in uw verklaringen zelf, omdat u lid was van de Presidentiële Wacht, een angst aan om met UNITA gezien te worden (NPO P., p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u niet meer concreet of overtuigend kunt zijn in uw beweegredenen om alsnog bij UNITA aan te sluiten, in weerwil van uw behoren tot de presidentiële wacht en het "aangename leven in Angola op politiek vlak".

Bij uw beweerde arrestatie tijdens een UNITA vergaderingen op 2 augustus 2019 in uw huis in Benfica, kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Voor de middagpauze, verklaart u “met acht kameraden,” inclusief UNITA vicevoorzitter Raul Dande, te zijn geweest (NPO P., p. 18). C, daarentegen, verklaart dat jullie met zes waren (C en vijf andere personen) (NPO C, p. 17-18). Na de middagpauze samen te hebben doorgebracht, lijkt u een poging te ondernemen om uw verklaringen in lijn te brengen met die van uw vrouw. Zo stelt u plotseling dat er eerst zes waren, dat dan C wegging, en er twee andere personen bijkwamen, wat uitkomt op zeven personen en dus nog steeds tegenstrijdig met de eerst verklaarde ‘acht kameraden’ (NPO P., p. 24). Ook omtrent het aantal gearresteerden, wijken jullie verklaringen af. Zo beweert u eerst dat niet alle aanwezigen werden gearresteerd, enkel u en drie anderen (NPO P., p. 18). Wanneer u, na de middagpauze, opnieuw wordt bevraagd over die arrestatie, past u uw verklaringen aan: u en vier anderen zouden gearresteerd zijn (NPO P., p. 26). Waar C eerst uw antwoord bevestigt door te stellen dat vijf personen werden gearresteerd, spreekt zij vervolgens u en zichzelf tegen door, wanneer gevraagd naar de namen van de gearresteerden, zes namen op te geven (P., P., M., C., L. en A.) in plaats van vijf. Ze bevestigt ook dat alle aanwezigen werden gearresteerd. Bovendien geeft zij ook dezelfde zes namen wanneer gevraagd naar de andere aanwezigen op de vergadering, dus niet vijf zoals eerder aangegeven (NPO C, p. 21). Ook omtrent het aantal personen dat de arrestatie uitvoerde, leggen jullie contrasterende verklaringen af: u spreekt over drie personen (NPO P., p. 26) en C over minstens zes personen (NPO C, 21).

Betreffende de aanwezigen op de vergadering, stelt u de namen, buiten die van de vicevoorzitter, niet te weten. Het was immers “de eerste keer dat ik ze zag” (NPO P., p. 24-25). C daarentegen geeft wel de namen van de vijf andere aanwezigen, en stelt dat u deze personen ook kent – zij waren immers zo goed als altijd aanwezig op de UNITA vergaderingen. Gevraagd of de vicevoorzitter aanwezig was op deze vergadering, antwoordt zij ontkennend (NPO C, p. 21, 25-26). Jullie werden beide geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. U gaf hieromtrent geen verklaring (NPO P., p. 36) en C stelde: “over die mannen die hij niet gekend zou hebben, maar hij kent die wel. Ik kende ze allemaal, misschien kende hij ze niet, omdat hij maar één keer heeft deelgenomen” (NPO C, p. 26-27). Naast het feit dat C zichzelf hier onmiddellijk tegenspreekt, kan opnieuw opgemerkt worden dat deze nieuwe, aangepaste verklaringen bovenstaande eerdere tegenstrijdigheden niet wegnemen (zie ook supra).

Ten slotte, waar u verklaart dat de vergadering nog niet begonnen was – ze zouden zijn binnengevallen rond 14u45 en C was reeds weg rond 14u15 (NPO P., p. 25) – verklaart C. dat de vergadering weldegelijk al was begonnen toen zij vertrok rond 15u (NPO C, p. 21).

Bovenstaande conclusie wordt enkel verder versterkt door volgende elementen.

Op de vraag of u C. heeft verteld over uw problemen, antwoordt u “ik heb niet altijd alles verteld. Ook, bijvoorbeeld, de eerste keer dat ik gevangen heb gezeten. Ik heb haar verteld dat ik op missie was. Het waren zaken van op het werk. Er was geen reden om haar dat te vertellen” (NPO P., p. 28). Vervolgens, enigszins in tegenspraak met uw verklaring onmiddellijk voordien, stelt u dat u na uw gevangenhouding wel heeft gezegd dat er problemen waren op het werk, maar dat u verder geen details hebt gegeven, (NPO P., p. 28). C. stelt echter dat u weldegelijk alles heeft gezegd: “dus hij kwam niet naar huis en na vijf dagen is hij terug naar huis gekomen. Ik vroeg waar hij had gezeten. Ik vroeg hem waarom hij pas na vijf dagen naar huis kwam. Ik vroeg waarom en dan antwoordde hij dat hij zelf ook niet wist waarom hij was gevangen gezet” (NPO C., p. 23). Jullie werden beide geconfronteerd met dit verschil. U antwoordt dat u zich niet kan herinneren dit verteld te hebben, maar dat u het misschien wel hebt gezegd en dit vervolgens vergat (NPO P., p. 36). C houdt vast aan haar eerdere verklaringen en stelt dat u dit weldegelijk heeft verteld (NPO C., p. 26-27). Gezien de ingrijpende aard van deze gebeurtenissen, alsook het belang hiervan in uw asielrelaas, kan er van u verwacht worden dat u zich dit herinnert en er eenduidige verklaring over kan afleggen. Een arrestatie van meerdere dagen verborgen houden voor uw vrouw, veronderstelt immers dat u met een verklaring voor uw afwezigheid op de proppen moet komen (u was op missie, zoals u beweert verklaard te hebben) en u zich bewust moet voorgenomen hebben dit verhaal aan te houden in plaats van de waarheid te vertellen. Dit alles is dan weer niet nodig indien u gewoon de waarheid zou vertellen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u simpelweg vergeten bent of u meteen de waarheid vertelde, dan wel gelogen heeft over uw eerste verblijf in de gevangenis.

Verder, verklaart u dat uw ouders niet wisten dat u in de gevangenis had gezeten (NPO P., p. 9). C daarentegen verklaart dat ze uw vader heeft verteld over de vergadering en uw arrestatie, en dat uw vader vervolgens altijd belde om te vragen of er al meer informatie was over u (NPO C., p. 14).

Ten slotte, zijn er ook de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden betreffende de moordpogingen op de president, één van de kernelementen van uw probleem. U spreekt eerst over 'moordpogingen' en stelt dat alle pogingen in uw schoenen werden geschoven (NPO P., p. 17-18). Wanneer hierover later in het persoonlijk onderhoud vragen worden gesteld, past u uw verklaringen aan naar slechts één moordpoging (NPO P., p. 27), wat dus tegenstrijdig is met bovenstaande beweringen. Bovendien is het hoogst onwaarschijnlijk dat u in dienst zou mogen blijven bij de Presidentiële Wacht als u er van verdacht werd betrokken te zijn bij deze moordpoging(en). U werd hiermee ook geconfronteerd, maar stelde simpelweg dat "ik heb moeten zweren op de vlag. Dit betekent dat je je voor altijd engageert, dus als je ontslagen wordt of je gaat zelf uit dienst, dan wordt dat beschouwd als misdrijf" (NPO P., p. 35). Ten slotte, moet het ook opgemerkt worden dat C nergens in haar interview iets zegt over deze beschuldigingen.

Concluderend kan dus gesteld worden dat jullie verklaringen uiteen lopen zowel met betrekking tot jullie activiteiten in het kader van jullie UNITA lidmaatschap, als met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten. Gezien dit beide essentiële elementen van jullie relaas betreffen, kan verwacht worden dat jullie er coherente en gedetailleerde verklaringen over zouden kunnen afleggen. Bijgevolg, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door jullie aangehaalde problemen en vrees." Bovenstaande argumenten hebben evenzeer betrekking op u.

U legt uw originele Angolese identiteitskaart voor, dewelke uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunt, die echter niet meteen ter discussie staan. U legt ook de geboorteakte van uw dochter I. N. M. voor, dewelke uw verklaringen omtrent haar afstamming ondersteunen, wat ook niet meteen ter discussie staat. U legt ook uw UNITA lidmaatschapskaart voor, dewelke echter geen bewijs vormt van een oprechte en serieuze betrokkenheid bij UNITA (zie supra). U legt geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 11 januari 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Gezien uw relaas onlosmakelijk verbonden is met dat van uw echtgenoot en in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, dient ook voor u een dergelijke beslissing genomen te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 273 099 en 273 100, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 273 100 de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 273 099 integraal overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; het zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene verplichting van voorzichtigheid en de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen als beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij ontwikkelen het enig middel als volgt:

“1. Geloofwaardig en coherent asielrelaas van verzoeker

2. Uit het geheel van de verklaringen blijkt dat verzoeker op consequente wijze zijn asielrelaas heeft toegelicht. Het betreft een coherent en geloofwaardig asielverhaal. Wel is het zo dat verzoeker, wanneer hij door het CGVS wordt geconfronteerd met de verklaringen van zijn echtgenote, zijn eerder gedane verklaringen enigszins wijzigt of althans die neiging voelt. Dit geeft de indruk dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, quod non. Enerzijds komt dit door de soms schijnbaar tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en diens echtgenote dewelke hij dan probeert te corrigeren om zijn verklaringen in lijn met de hare te krijgen, hetgeen uiteraard niet voor meer duidelijkheid zorgt. Anderzijds gaat het ook om kleine verschillen tussen beide verklaringen die dan worden uitvergroot of waarvoor een logische verklaring bestaat. Verzoeker heeft bijgevolg het gevoel dat zijn verklaringen eenzijdig in zijn nadeel werden geïnterpreteerd door het CGVS. Over de cruciale elementen in zijn onderhoud zal verzoeker dit hieronder aantonen. De verschillende argumenten aangehaald door het CGVS zijn op die wijze dan ook niet van die aard om het algemeen geheel van coherente verklaringen in vraag te stellen.

3. Aanwezigheid bij UNITA vergaderingen en manifestaties - Het CGVS wijst erop dat verzoeker verschillende verklaringen aflegt aangaande zijn aanwezigheid op UNITA vergaderingen. Deze zouden ook in strijd zijn met verklaringen van zijn echtgenote. Aangaande de verklaringen van verzoeker, wil deze opmerken dat hij inderdaad slechts eenmaal aanwezig was bij een vergadering van UNITA in hun tweede huis in Benfica. Die 'soms' die op meerdere vergaderingen wijst, heeft betrekking op het totaal aantal vergaderingen van UNITA die verzoeker heeft bijgewoond. Verzoeker erkent dat hij hierover niet precies genoeg communiceerde. Het ging immers ook om vergaderingen buiten het huis in Benfica. Later corrigeert hij zich door aan te geven dat het om 5 vergaderingen in het totaal gaat (onderhoud verzoeker, p. 20). Dit is in overeenstemming met de verklaring van verzoekers echtgenote. Meer precies stelt zij dat hij inderdaad één keer aanwezig was op een vergadering van UNITA in Benfica (onderhoud echtgenote, p. 26).

Dat verzoeker verklaart aan het congres 'Cacuaco 2018' deelgenomen te hebben en zijn echtgenote dit situeert in 2017 is daarnaast geen werkelijke tegenstrijdigheid. Wanneer aan de echtgenote van verzoeker wordt gevraagd of hij aanwezig was op de manifestaties in Gamee en Futungo de Belas, antwoordt zij 'Nee, die ging naar geen enkele' (onderhoud echtgenote van verzoeker, p. 25), waarmee zij bedoelt dat verzoeker naar geen enkele van de twee ging. Dit weerlegt bijgevolg haar eerdere verklaring dat verzoeker aanwezig was bij 'Cacuaco 2018', niet.

4. De arrestatie op 2 augustus 2019 - Het CGVS hecht vooral belang aan het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote niet hetzelfde aantal aanwezigen opgeven. Verzoeker stelt dat er 8 personen aanwezig waren terwijl zijn echtgenote spreekt over 6. Na de middagpauze van het onderhoud worden zij geconfronteerd met hun tegenstrijdig aantal. Ze zijn hierbij echter in paniek geraakt wat de lichte tegenstrijdigheid in hun beider eerste verklaringen nog vergroot. Zowel verzoeker als zijn echtgenote wensen aan te geven dat deze confrontaties met elkaars verklaringen psychologisch zwaar waren. Bovendien werden zij wisselend gehoord van 9u tot 18u wat het onderhoud nog zwaarder maakte. Zij vragen dat hiermee wordt rekening gehouden.

*5. Verzoekers vermeende tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn leven in Angola – Dat verzoeker stelt dat zijn leven aangenaam was in Angola, maar zich toch kritisch opstelt voor de MPLA, acht het CGVS ongeloofwaardig. Nochtans verantwoordt verzoeker dit. Zo stelt hij enerzijds dat zijn etnie, de Bakongo, gediscrimineerd worden. Dit klopt met wat algemene landeninformatie hierover stelt, zo blijkt uit het wetenschappelijk artikel *From Rebellion to Opposition: UNITA's Social Engagement in Post-War Angola* van Justine Pearce, gepubliceerd in het wetenschappelijk tijdschrift *Government & Opposition* juli 2020: *In adopting the name National Union for the Total Independence of Angola, UNIT A brought to the attention of the political community two fundamental values for the construction of the Angolan nation: independence and national unity. Since its foundation in 1966, UNITA has identified that the MPLA was against the independence of Angola and against the unity of Angolans. Today, even children understand that the MPLA puts a foreigner first and an Angolan last. They already understand that the MPLA discriminates against the 'langa [Bakongo people from northern Angola], humiliates the 'sulanos [southerners], divides the money among its own and does not allow people from other parties to prosper economically or to attain political power legitimately.* (Samakuva 2013)*

<https://www.cambridge.org/core/journals/government-and-opposition/article/from-rebellion-toopposition-unitas-social-engagement-in-postwarangola/16E425C0CC9A105E63AD658171BBCAD0/share/e001303d36ac8c283e7b32fcb499f75d8eb7cb6>. Dit artikel maakt bijkomend duidelijk dat er een link is tussen het gevoel van discriminatie als Bakongo en het aanhangen van de ideologie van de UNITA partij. Anderzijds stelt hij dat de MPLA reeds lang aan de macht is en verandering welkom is. Zeker in het licht van zijn voorgaande beweegreden is dit niet onlogisch. Men kan zelfs de omgekeerde redenering maken: indien verzoeker niets te vrezen had en zelfs een aangenaam leven heeft in Angola behorende tot de Presidentiële Wacht, waarom zou hii dan

zonder gegronde vrees voor vervolging halsoverkop zijn land verlaten? Het gesuggereerde, gesolliciteerde karakter van het aanhangen van de UNITA partij kan dan ook niet gevolgd worden. Door het niet opnemen van deze informatie aangaande de Bakongo toont het CGVS zich onzorgvuldig in zijn beoordeling en schendt het aldus deze plicht tot zorgvuldigheid. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt inderdaad in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereidt, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat also de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126). Het niet correct opnemen van alle relevante elementen is daarnaast evenzeer een schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429). De argumentatie van het CGVS wordt in deze niet ondersteund met de elementen uit het dossier.

6. Arrestatie van verzoeker op 4 juli 2018

Het CGVS kan niet geloven dat verzoeker niet meer weet wat hij zijn echtgenote exact heeft gezegd na zijn arrestatie op 4 juli 2018 en de daaropvolgende opsluiting van 5 dagen. Verzoeker weet enkel dat hij zijn vrouw steeds zoveel mogelijk heeft willen beschermen en bijgevolg zo weinig mogelijk inlichtte over de moeilijkheden die hij ervoer op zijn werk. Wat hij exact over die 5-daagse detentie heeft gezegd, weet hij niet meer, zoals hij op het einde van het onderhoud toegeeft (zie p. 36): Die vergaderingen waren niet constant in dat huis. Zij heeft enkel deelgenomen aan die ene vergadering, omdat ik haar gevraagd had een maaltijd te bereiden. Ik kan me niet herinneren dat ik haar zou verteld hebben over mijn eerste detentie. Ik weet niet meer precies wat ik gezegd heb. Ik weet het niet meer. Het is lang geleden, misschien heb ik het wel gezegd en ben ik het vergeten. Die bedreigingen heb ik wel gezegd. Deze verklaring is niet strijdig met deze van zijn echtgenote die steeds heeft volgehouden dat hij haar heeft ingelicht, zij het enigszins indirect en summier ('Ik vroeg waarom en dan antwoordde hij dat hij zelf ook niet wist waarom hij was gevangen gezet', onderhoud echtgenote, p. 23). Verzoeker onderlijnt dat ook vele aspecten van hun verklaringen overeenkwamen. Zo spreken beide van een arrestatie op 4 juli 2018 en stellen beide dat de opsluiting vijf dagen bedroeg. Deze objectieve elementen komen dus geheel overeen.

7. Algemeen

Uit bovenstaande analyse blijkt dat niet alle tegenstrijdigheden die het CGVS vaststelt, ook werkelijke tegenstrijdigheden zijn. Deels zijn die het gevolg van eenzijdige interpretaties van het Commissariaat-generaal, deels door onvolkomenheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker wenst erop te wijzen dat de hoofdlijnen van het asielrelaas van zijn echtgenote en hem duidelijk overeen komen. Zo stellen beiden dat zij op 13 maart 2017 zijn toegetreden tot UNITA, dat hij gedurende 5 dagen gevangen is gehouden na een arrestatie op 4 juli 2018, dat verzoeker vervolgens een tweede maal is gearresteerd op 2 augustus 2019 tijdens een vergadering van UNITA leden bij hen thuis in Benfica, dat zij op het ogenblik drank was gaan halen, dat verzoeker heeft vastgezet sinds zijn tweede arrestatie tot 17 oktober 2019 en dat zij vervolgens samen het land zijn ontvlucht op 24 oktober 2019 met de hulp van Mijnheer S.. Dat verzoeker en zijn echtgenote legaal het land hebben kunnen verlaten en niet geseind stonden, klopt inderdaad. Het CGVS stelt dat het niet aannemelijk is dat zij dit risico namen. Verzoeker wil onderlijnen dat hij geen enkele uitweg zag en uit de gevangenis is bevrijd door de heer S. dewelke ook hun visa heeft in orde gekregen. Verzoeker had bijgevolg vertrouwen in deze persoon die hij daarvoor niet kende. Hem vertrouwen en dus samen het vliegtuig opstappen was volgens hem het minst risicovolle. Een dergelijke afweging van risico is redelijk. Hoewel bepaalde onvolkomenheden in verzoekers verklaringen niet ontkend kunnen worden, dient er daarnaast op gewezen te worden dat verzoekers lidmaatschap van de oppositiepartij UNITA niet in vraag wordt gesteld. Hetzelfde geldt voor zijn functie bij de Presidentiële Wacht van de aan de macht zijnde MPLA. Verzoeker heeft hiervoor ook de nodige documenten neergelegd. Het geheel van deze feiten als ook de in hoofdzaak overeenstemmende verklaringen inzake de belangrijkste elementen van het asielrelaas, zoals juist hierboven uiteengezet, maken dat een voorzichtige overheid het reëel risico op vervolging van verzoeker erkent. Een gegronde vrees op vervolging waardoor hem het statuut van vluchteling moet worden verleend zoals beschreven in de zin van artikel 48/3 Vw, minstens de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) dient dan ook aangenomen te worden.

8. In deze wenst verzoeker nog richtlijn 199 van het Handboek inzake procedures en criteria voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus en richtlijnen inzake internationale bescherming in herinnering te brengen: "Hoewel een initieel gehoor doorgaans volstaat om het verhaal van een aanvrager aan het licht te brengen, kan het nodig zijn dat de beoordelaar in een opvolgend gehoor schijnbare ongerijmdheden en tegenstrijdigheden opheldert en een verklaring zoekt voor een eventuele onjuiste voorstelling van zaken of het verhullen van materiële feiten. Onware verklaringen op zich vormen geen grond voor weigering van de vluchtelingenstatus. Het is de verantwoordelijkheid van de beoordelaar om dergelijke verklaringen te beoordelen in het licht van alle omstandigheden van de casus."

In een tweede onderdeel gaan verzoekers in op de situatie in Angola. Zij stellen dat het belangrijk is om na te gaan hoe het regime in Angola omgaat met politieke opposanten en dat niet kan ontkend worden dat iemand die werkt voor de Presidentiële Wacht en tegelijk lid is van een belangrijke oppositiepartij als UNITA in het geval van een repressief regime een reëel risico ondergaat bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Hoewel er volgens verzoekers enige verbetering merkbaar is sinds de machtswissel in 2017 vinden er nog steeds willekeurige arrestaties, opsluitingen en buitengerechtelijke executies plaats in Angola en politieke opposanten en militanten worden dus ook onder president Joao Lourenço hardhandig aangepakt. Zij citeren de onafhankelijke nieuwssite African Arguments van 9 maart 2022 : "To protect himself and his reform agenda, the new president fell back on the security state. In fact, Lourenço arguably expanded its reach by enhancing the role of the intelligence services, placing former army officials in key positions, and attempting to politicise the only institution in Angola that had remained truly national and apolitical: the Angolan Armed Forces. Like his predecessor, Lourenço used the systems he inherited to protect himself against external and popular threats, but he also used them as a tool to defend his power base against factionalism within the MPLA. Since 2019, opposition to Lourenço and the government has been accelerating. The Covid-19 pandemic and the economic disaster it unleashed have increased popular frustrations and discontent. Anger at a political and economic system that has kept most citizens in poverty - while a handful of elites enjoy access to capital, opportunities, and resources - has steadily grown. Citizens have become acutely aware of the long-term inability of the MPLA to ameliorate their suffering. In this context, the months leading up to the 2022 general elections have the potential to see a surge in both dissent and a further ramping up of the MPLA's security state. As he comes to the end of his first term, Lourenço is facing an emboldened opposition and a combative population that has reached its limits. The MPLA's strategy will be to paint expressions of discontent as a threat to everyone's stability. The irony is that it is the government's securitised response that is the real danger. Like in Russia, where a dictator has cornered himself into a situation in which greater aggression is the only plausible option, the Angolan regime is similarly afraid of democracy and, therefore, dangerous." <https://africanarguments.org/2022/03/angola-regime-is-scared-elections/>; het HWR Report 2022: "The human rights situation in Angola achieved one key improvement in 2021 with the entry into force of the new penal code. The code decriminalizes same-sex conduct, protects the rights of children in conflict with the law, criminalizes genital mutilation and sexual harassment, and expands the circumstances under which abortion is legally permitted. However, the government has made little progress on broader human rights issues. State security forces were implicated in serious human rights abuses, including summary executions, excessive use of force against peaceful protesters, and arbitrary detentions. Angolan state security forces continued to be implicated in serious human rights abuses, including summary executions, excessive use of force against peaceful protesters, and arbitrary detentions throughout 2021." <https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/angola>"; het BTI Transformation Index report, Angola Country Report 2022: "Civil rights are codified by law, but rights violations remain frequent, particularly for marginalized groups such as the urban poor and rural communities. Until recently, suspected members of the political and civic opposition were denied civil rights, though this has somewhat improved since late 2017 under the João Lourenço presidency. **Accordingly, arbitrary arrests, torture and extra-legal killings at the hands of state security forces continue**, despite existing legal protections." <https://bti-project.org/en/reports/country-report/AGO>. Politieke opposanten en militanten worden in Angola hardhandig aangepakt. Zij riskeren aangehouden en opgesloten te worden of nog, zij riskeren mensenrechtenschendingen in het algemeen. Het laatste rapport maakt melding van het verliezen van burgerrechten als gevolg van het actief behoren tot oppositiepartijen." Verder wijzen zij er op dat een aantal bronnen aantonen dat de situatie in 2019 , op het ogenblik van de feiten van vervolging niet beter was. Zij citeren in dit verband volgende bronnen. Zo stelt het HRW Report 2020 dat: "Despite some progress in respecting the rights to freedom of expression and peaceful assembly, the Angolan police intimidated and arbitrarily arrested activists for planning protests." <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/angola>. En het rapport van Amnesty International 2020: "Des personnes à qui H était reproché de ne pas avoir respecté les restrictions liées à la pandémie, **dont des militantes politiques** et des défenseur-e-s des droits humains, ont été arrêtées arbitrairement placées en détention et soumises à des actes de torture ou à d'autres mauvais traitements." <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2020/rapport-annuel-2020->

[afrique/article/angola-rapport-annuel-2020](#) », het mensenrechtenrapport van de Amerikaanse overheid, 2019 Country Reports on Human Rights Practices Angola: “*Significant human rights issues included: unlawful or arbitrary killings: including extrajudicial killings by government security forces; arbitrary detention by security forces; **political prisoners**; refoulement of refugees; corruption although the government took significant steps to end impunity for senior officials; crimes of violence against women and girls, which the government took little action to prevent or prosecute;... There were reports the government or its agents committed arbitrary or unlawful killings. Prison and detention center conditions were harsh and life threatening due to overcrowding, a lack of medical care, corruption, and violence. **The law prohibits arbitrary arrest and detention; however, security forces did not always respect these prohibitions.** The constitution provides the right of habeas corpus to citizens to challenge their detention before a court. According to several NGO and civil society sources, police arbitrarily arrested individuals without due process and routinely detained persons who participated, or were about to participate, in antigovernment protests, although the constitution protects the right to protest. While they often released detainees after a few hours, police at times charged them with crimes.*”

Verzoekers wijzen er verder op dat het HRW Report 2019 nogmaals aantoont hoe ingeburgerd de praktijk van vervolging van politieke militanten is in Angola: “*Angolan security forces were implicated in several cases of extrajudicial killings of young men suspected of crimes. In June, footage recorded by a woman who said she witnessed an incident of extrajudicial killing showed an agent of the Angola Criminal Investigation Service (SIC) firing several shots at a criminal suspect. On June 1, the Angolan Ministry of Interior confirmed the incident recorded on the video, condemning the action as “ignoble” and pledged to take disciplinary actions against the agents. Earlier in February, investigative journalist and human rights activist Rafael Marques published a report documenting over 50 cases of extrajudicial executions by Angolan security forces. In response, the government promised to investigate. The outcome of the investigations, if any, have not been made public. **Angolan police continued to arbitrarily arrest peaceful protesters and activists.***” <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/angola>”. Zij betogen dat hieruit zonder meer kan afgeleid worden dat politiek betrokken personen zowel ten tijde van verzoekers problemen met de Angolese autoriteiten als heden een reële risico voor vervolging kennen. Zij besluiten dat de algemene landeninformatie aldus de verklaringen van verzoekers ondersteunen dat het bijgevolg evident is dat in de hier naar voren gebrachte omstandigheden iemand met verzoekers’ profiel - lid van de Presidentiële Wacht/echtgenote van een lid van de Presidentiële Wacht en leden van de oppositiepartij UNITA, een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar Angola. Verzoekers vragen in hoofde hen de status van vluchteling toe te kennen of de status van subsidiaire bescherming en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken.

2.2. Verzoekers voegen geen stukken toe aan hun verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asiinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek

kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

4.2. De verzoeken om internationale bescherming hebben betrekking op verzoekers vrees voor vervolging omwille van (1) de vermeende betrokkenheid van verzoeker, die verklaart lid te zijn geweest van de Presidentiële Wacht bij een moordcomplot op President Lourenço en verzoekers lidmaatschap van UNITA en (2) de discriminatie waarvan verzoeker als behorende tot de Bakongo etnie het slachtoffer is. De Raad verwijst naar de rubriek "*feitenrelaas*" in de respectievelijke bestreden beslissingen voor wat betreft de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers. De inhoud van deze rubrieken wordt niet betwist in het verzoekschrift.

4.3. Verzoekers leggen bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming hun originele Angolese identiteitskaarten neer alsook de geboorteakte van hun dochter. Verzoekers leggen hun paspoorten niet voor, zodat zij zelf geen documenten voorleggen waaruit hun reisweg kan blijken. In het aan het administratief dossier toegevoegde visumdossier van verzoeker bevindt zich eveneens een kopie van het Schengennisum dat aan verzoeker werd uitgereikt en een kopie van het paspoort waarin dit visum werd aangebracht en waaruit blijkt dat het paspoort van verzoeker uitgereikt werd op 31 augustus 2016 en geldig is tot 31 augustus 2026. Verzoekers' identiteit en Angolese nationaliteit worden niet betwist door verwerende partij.

Verzoekers leggen ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming nog een aantal andere documenten neer. Beide verzoekers leggen een originele UNITA lidkaart voor. De authenticiteit van deze kaarten wordt niet betwist door verwerende partij maar in de bestreden beslissingen wordt gewezen op het gesolliciteerd karakter van deze documenten en er wordt op gewezen dat hieruit niet als dusdanig een betrokkenheid bij UNITA kan worden afgeleid. Verzoekers wijzen er terecht op dat verzoekers' lidmaatschap van UNITA niet wordt in twijfel getrokken maar betwisten verder niet de gevolgtrekking die in de bestreden beslissingen wordt gemaakt met betrekking tot deze documenten maar wel de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden inzake hun voorgehouden betrokkenheid bij UNITA activiteiten. De Raad stelt vast dat uit de voorgelegde UNITA kaarten kan blijken dat verzoekers lid zijn van UNITA. Deze kaarten bevatten verder evenwel geen informatie met betrekking tot de aard en frequentie van activiteiten van verzoekers voor deze partij, noch kan dit blijken uit de andere door verzoekers neergelegde documenten zodat hieruit als dusdanig geen conclusies kunnen worden getrokken omtrent verzoekers' daadwerkelijke betrokkenheid bij UNITA of de aard ervan.

Verzoeker legt bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming ook zijn originele werkbadge als lid van de Presidentiële Wacht neer en foto's van verzoeker in de uitoefening van zijn functie. Verwerende partij betwist de authenticiteit van de neergelegde werkbadge en foto's niet en in de bestreden beslissing wordt erkend dat deze documenten de verklaringen van verzoeker over zijn functie bij de Presidentiële Wacht ondersteunen. Naar het oordeel van de Raad kan uit deze documenten blijken dat verzoeker lid is geweest van de Presidentiële Wacht, minstens tussen 1 maart 2019 en 1 maart 2021, nu deze data op dit document worden vermeld. Deze documenten bevatten evenwel verder geen informatie met betrekking tot de problemen die verzoeker beweert gekend te hebben als lid van de Presidentiële wacht.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat hoewel op een aantal vlakken vooruitgang is geboekt op het vlak van mensenrechten zoals vrije meningsuiting, vreedzame vergadering en de rechten van de LGBTIQ+ gemeenschap, onder meer door het aannemen van wetgeving die seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht decriminaliseert, veiligheidsdiensten in Angola nog steeds betrokken zijn bij ernstige mensenrechtenschendingen, waaronder excessief geweld tegen vreedzame betogers. Personen die vermoed werden van lidmaatschap van de politieke en burgerlijke oppositie werden volgens één bron hun tot recent hun burgerrechten ontzegd, maar dit is verbeterd sinds de nieuwe President Lourenço aan de macht kwam in 2017. Amnesty International maakt in het jaarrapport van 2020 melding

van willekeurige arrestaties en zelfs foltering van personen die de COVID-19 beperkingen niet respecteerden, waaronder politieke militanten en mensenrechtenverdedigers. In een Human Rights Watch rapport van 2020 wordt melding gemaakt van de betrokkenheid van Angolese veiligheidsdiensten bij buitengerechtelijke moorden op jonge criminele verdachten en willekeurige arrestaties van vreedzame betogers en activisten.

Uit het voorgaande blijkt dat volgens de geciteerde bronnen vooruitgang is gemaakt onder het bewind van President Lourenço met betrekking tot de strijd tegen corruptie, het waarborgen van vrije meningsuiting en vreedzame vergadering maar dat politiegeweld tegen deelnemers aan anti-regeringsmanifestaties nog steeds voorkomt alsook willekeurige detentie van tegenstanders van het regime.

In zoverre verzoeker met de door hem aangehaalde landeninformatie aantoont dat deelname aan anti-regeringsprotesten risico's op mensenrechtenschendingen en geweld met zich meebrengt en dat politieke opposanten en vreedzame betogers en activisten nog steeds kunnen te maken krijgen met repressie en geweld vanwege de veiligheidsdiensten, kan hieruit niet blijken dat elke opposant wordt opgepakt of anderszins wordt gevisieerd door de Angolese autoriteiten of dat het loutere lidmaatschap van een oppositiepartij de negatieve aandacht van de autoriteiten genereert. Een individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Angola, aan vervolging zal worden onderworpen omwille de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, is derhalve noodzakelijk.

In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoeker er niet in geslaagd is verwerende partij te overtuigen van zijn betrokkenheid bij UNITA en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en er dus geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen en vrees omwille van (1) hun tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot hun respectievelijke aanwezigheid op UNITA vergaderingen in hun huis in Benfica en op congressen van UNITA waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers hun verklaringen na de gezamenlijke middagpauze aanpassen maar nog steeds tegenstrijdig blijven; (2) verzoeker niet overtuigend is met betrekking tot zijn beweegredenen om lid te worden van UNITA gezien zijn vage en opmerkelijke verklaringen hierover in het licht van zijn eerdere verklaringen dat het politiek een aangenaam leven was in Angola en dat hij zelf als lid van de Presidentiële Wacht angst had om met UNITA gezien te worden; (3) verzoekers voor en na de middagpauze aangepaste maar nog steeds tegenstrijdige verklaringen afleggen over het aantal personen dat op de dag van de arrestatie op 2 augustus 2019 in hun huis in Benfica aanwezig waren; het aantal personen dat zou zijn gearresteerd; het aantal personen dat de arrestatie uitvoerde; de namen van de aanwezige leden en de aanwezigheid van de vicevoorzitter op die dag; (4) verzoekers' tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de vraag of verzoekster op de hoogte was van het feit dat verzoeker een eerste keer gedurende meerdere dagen in de gevangenis belandde en dat ook na confrontatie met hun tegenstrijdige verklaringen, verzoekster bij haar verklaring blijft dat verzoeker na thuiskomst haar had verteld dat hij was gevangen gezet; (5) verzoeker verklaart dat zijn ouders niet wisten dat hij in de gevangenis had gezeten terwijl verzoekster verklaart dat zij verzoekers vader heeft verteld over de vergadering en zijn arrestatie en zijn vader daarna altijd belde om te vragen of er meer informatie was; (6) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de moordpoging(en) op de President en het onaannemelijk is dat verzoeker in dienst zou mogen blijven als hij ervan verdacht werd betrokken te zijn bij deze moordpoging(en) en dat verzoekster niets vermeldt over deze beschuldigingen.

Verzoekers betogen in essentie dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen schijnbare en kleine verschillen betreffen die worden uitvergroot of waarvoor een logische verklaring zou bestaan. Na grondige lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds, de door hen voorgelegde documenten, het verzoekschrift en de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekers' stelling *in casu* niet kan worden gevolgd en dat zij de pertinente motieven in de bestreden beslissingen hieromtrent niet weten te weerleggen.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers actief lidmaatschap van UNITA en met name de organisatie van UNITA-vergaderingen in hun huis in Benfica een centraal element is in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoeker zou valselijk zijn beschuldigd van medeplichtigheid bij een aanslag op de President precies omwille van zijn lidmaatschap van UNITA. Zoals hierboven vastgesteld en terecht opgemerkt door verzoekers wordt het lidmaatschap van UNITA niet betwist, wat ook bevestigd wordt door de door hen voorgelegde lidkaarten van deze partij. De Raad stelt evenwel, met de commissaris-generaal vast dat verzoekers, weinig overtuigende verklaringen afleggen over de redenen die hen ertoe gebracht hebben om lid te worden van UNITA. Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht gewezen op het feit dat verzoeker bij aanvang van zijn vrij relaas stelde dat ondanks de problemen die er waren onder de voormalige president Dos Santos, het politiek gezien wel een aangenaam leven was in Angola (notities PO verzoeker, p. 17). Waarom hij dan in 2017 naar aanleiding van de verkiezingen voor UNITA koos blijft geheel onduidelijk. Verzoeker haalt de verbetering van de situatie van de Bakongo

minderheid aan als reden waarom hij in 2017 naar aanleiding van de verkiezingen voor UNITA koos, maar stelt zelf, hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud vervolgens dat dit geen verkiezingsbelofte was van UNITA. Daarnaast verwijst hij in zeer algemene termen naar het feit dat MPLA al lang aan de macht is *“dus het kan geen kwaad om eens een verandering in de machtsverhoudingen in het land te hebben”* (notities PO verzoeker, p. 23). Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen is dit minstens opmerkelijk te noemen in het licht van verzoekers eerdere uitspraak dat het leven onder Dos Santos voor de verkiezingen best aangenaam was. Verzoekers betogen, onder verwijzing naar een wetenschappelijk artikel over de discriminatie van Bakongo, dat verzoeker stelde dat zijn etnie, de Bakongo gediscrimineerd worden en dat er een link is tussen het gevoel van discriminatie als Bakongo en het aanhangen van de ideologie van UNITA. Verzoekers gaan er evenwel aan voorbij dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk stelde dat dit volgens hem geen thema was voor UNITA tijdens de verkiezingen in 2017, zodat deze overweging in elk geval op dat ogenblik niet speelde voor verzoeker. Verder stelt de Raad vast dat in zoverre verzoeker stelde dat hij omwille van zijn Bakongo etnie gediscrimineerd werd bij de Presidentiële Wacht, dit blijkbaar niet zodanige proporties aannam dat dit kon worden gelijkgesteld met daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij tot de Presidentiële Wacht toetrad op 5 april 2004 en er bleef werken tot zijn beweerde arrestatie op 2 augustus 2019; hij zoals gezegd het leven in Angola als aangenaam beschreef en hij, gevraagd om concrete voorbeelden te geven van de discriminatie die hij persoonlijk heeft ondervonden, niet verder komt dan een algemene verwijzing naar het feit dat alleen mensen uit het zuiden als echte Angolezen worden beschouwd, maar verder in wezen verwijst naar de hieronder besproken problemen ingevolge zijn UNITA lidmaatschap en vermeende betrokkenheid bij een moordpoging op de president (notities PO verzoeker, p. 23). Verzoekers' betoog dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door de door hen geciteerde informatie niet op te nemen is niet dienstig nu uit deze informatie niet kan blijken dat de discriminatie van de Bakongo dergelijke proporties aanneemt dat dit kan worden gelijkgesteld met vervolging en verzoeker zelf ook niet concreet aannemelijk maakt dat hij het slachtoffer werd van dergelijke discriminatie en uit zijn individuele omstandigheden evenmin kan blijken dat dit het geval zou zijn in geval van terugkeer naar Angola.

Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat verzoekers verklaring dat de MPLA al lang aan de macht was logisch was in het licht van zijn Bakongo etnie, kan de Raad slechts vaststellen dat ook hiermee verzoeker geenszins een overtuigende verklaring biedt voor het gegeven dat hij stelde dat het leven in Angola politiek gezien aangenaam was en dus niet verduidelijkt waarom, gezien zijn hoedanigheid als lid van de Presidentiële Wacht, een functie die hij overigens bekleedde sinds 5 april 2004 (notities PO verzoeker, p. 6) in een land dat al jaren lang wordt gedomineerd door de MPLA, hij en zijn echtgenote plots een lidkaart aanschafte van UNITA in maart 2017. Dit is des te opmerkelijker nu verzoeker zelf aangeeft dat hij zich niet openlijk wilde associëren met UNITA, nu hij verklaarde dat hij wat bang was om naar een UNITA vergadering te gaan *“aangezien ik bij de presidentiële garde werkte. Ik had ook niet graag dat ze me fotografeerde enz. voor mijn veiligheid”* (notities PO verzoeker, p. 19).

In het verzoekschrift wordt, wat betreft de aanwezigheid van verzoeker bij UNITA vergaderingen en manifestaties, opgemerkt dat verzoeker inderdaad slechts éénmaal aanwezig was in hun tweede huis in Benfica en dat de 'soms' die op meerdere vergaderingen wijst betrekking heeft op het totaal aantal vergaderingen van UNITA die hij bijwoonde. Hij erkent dat hij hierover niet precies genoeg communiceerde en dat het immers ook om vergaderingen ging buiten het huis in Benfica en dat hij zich later corrigeerde door aan te geven dat het om 5 vergaderingen in totaal gaat.

De Raad kan na lezing van verzoekers verklaringen slechts vaststellen dat verzoekers *a posteriori* verklaring dat het gebruik van 'soms' op pagina 17 van de notities van het persoonlijk onderhoud, slaat op het totaal aantal vergaderingen van UNITA die hij bijwoonde, met inbegrip van de vergaderingen die buiten het huis in Benfica plaatsvonden, niet strookt met verzoekers verklaringen hieromtrent. Tijdens het vrij relaas verklaart verzoeker immers, zoals correct geciteerd in de bestreden beslissingen: *“Ik had twee huizen. Eén van die huizen had ik ter beschikking gesteld van UNITA om daar vergaderingen te laten doorgaan. Soms nam ik zelf ook deel aan vergaderingen in dat huis, als gewoon lid van UNITA”* (notities PO verzoeker, p. 17). In tegenstelling tot wat verzoekers betogen kan naar het oordeel van de Raad deze verklaring niet anders worden begrepen als dat hij deelnam aan meerdere vergaderingen in het huis in Benfica dat hij ter beschikking had gesteld aan UNITA voor vergaderingen. Uit zijn latere verklaringen blijkt dat hij een duidelijk onderscheid maakt tussen de vergaderingen van UNITA in zijn huis die, logischerwijze, kleinschalig waren en de vier andere grootschalig opgevatte congressen van UNITA die volgens zijn verklaringen doorgingen in Cacucaco, Viana en Sambizanga in 2017 en 2018 (notities verklaringen PO verzoeker, p. 20-21) en waar ongeveer 150 personen aan deelnamen. Zo kan dus bezwaarlijk voorgehouden worden dat verzoeker verwees naar het totaal aantal vergaderingen waaraan hij deelnam, zeker nu hij uitdrukkelijk vermeldde soms deelgenomen te hebben aan vergaderingen in dat huis. Zelfs indien zou worden aangenomen dat het om een gebrek aan precieze communicatie zou gaan

op dit punt, *quod non*, dan nog stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gewezen op het feit dat verzoeker zijn verklaring aanpaste en stelde dat er slechts één vergadering plaatsvond in hun huis in Benfica en ook verklaarde dat zijn echtgenote slechts één keer aanwezig was op een UNITA vergadering, met name de vergadering in hun huis in Benfica, terwijl verzoekster verklaarde dat er sinds 2017 tweemaal per maand een UNITA vergadering plaatsvond in het huis in Benfica, dat zij er steeds bij aanwezig was en dat verzoeker zeker vier à vijf keer per jaar deelnam aan deze vergaderingen. Verder hield na confrontatie met deze tegenstrijdigheden verzoeker vast aan zijn verklaring dat verzoekster slechts heeft deelgenomen aan die ene vergadering maar houdt verzoekster eveneens vol dat *“ik nam elke keer deel aan die vergaderingen”* (notities PO verzoekster, p. 26). Hieruit blijkt dat verzoekers zowel voor als na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheden zeer uiteenlopende verklaringen afleggen over het aantal vergaderingen dat in hun huis in Benfica plaatsvonden. In het verzoekschrift beperken verzoekers zich tot de opmerking dat na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheden wat het aantal door verzoeker bijgewoonde vergaderingen in het huis in Benfica betreft, beide verzoekers stellen dat hij slechts éénmaal daar aanwezig was. Daargelaten dat verzoekster verder ook geen verklaring geeft voor het feit dat zij eerst verklaarde dat verzoeker vier à vijf keer per jaar deelnam aan de vergaderingen in Benfica, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers in het verzoekschrift voorbij gaan aan de overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot hun eveneens tegenstrijdige verklaringen over verzoeksters aanwezigheid tijdens de vergaderingen in het huis in Benfica en het aantal vergaderingen dat er plaatsvond. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld gaat het niet om kleine verschillen, maar in tegendeel om zeer aanzienlijke verschillen, met name één vergadering in de periode 2017-2019 *versus* 2 vergaderingen per maand gedurende deze periode. Verzoekers actieve betrokkenheid bij UNITA en met name de organisatie van UNITA-vergaderingen in hun huis in Benfica behoort tot de kern van hun asielrelaas, aangezien zij stellen dat verzoeker bij de inval in hun huis tijdens de UNITA-vergadering op 2 augustus 2019 zou zijn opgepakt. Hun zeer uiteenlopende verklaringen over het aantal vergaderingen dat in hun huis in Benfica werd gehouden en de frequentie van hun respectievelijke aanwezigheid bij deze vergaderingen, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen hierover.

Verzoekers betoogt dat het feit dat verzoeker verklaarde dat hij deelnam aan het congres Cacua 2018 en zijn echtgenote dit situeert in 2017, geen werkelijke tegenstrijdigheid betreft, kan niet worden bijgetreden. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt duidelijk dat zij verklaarde aanwezig te zijn geweest op vijf manifestaties van UNITA per jaar en dat verzoeker maar één keer aanwezig was bij een dergelijke manifestatie, met name Cacua 2018 (notities PO verzoekster, p. 16-17) en uitdrukkelijk bevestigt dat hij daarnaast nooit aan andere manifestaties deelnam, terwijl zij later de manifestatie in Cacua situeert in 2017 (p. 25). Dat zij inderdaad bevestigde dat verzoeker niet deelnam aan de manifestaties in Gamec en Futungo de Belas in 2018 (*idem*), zoals verzoekers terecht aanhalen in het verzoekschrift, neemt niet weg dat zij de manifestatie in Cacua eerst in 2018 situeert en later in 2017 en dat verzoeker weliswaar verklaart aan vier congressen te hebben deelgenomen, met name in Cacua, Viena, Sambizanga en Ramires, Benfica (notities PO, p. 20-21) maar aan geen enkele manifestatie, terwijl verzoekster verklaart dat hij wel deelnam aan de manifestatie in Cacua. Hieruit blijkt dat zij ook hierover steeds wisselende en zeer uiteenlopende verklaringen afleggen, wat de twijfel over hun daadwerkelijke betrokkenheid bij activiteiten van UNITA verder aanwakkert.

Verder blijkt uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekers dat zij eveneens uiteenlopende verklaringen afleggen, die zij in de loop van het persoonlijk onderhoud ook aanpassen, over de precieze omstandigheden van de arrestatie van verzoeker op 2 augustus 2019, en met name over de personen die op deze vergadering aanwezig waren en het aantal personen dat hierop aanwezig was. In de bestreden beslissingen wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Voor de middagpauze, verklaart u “met acht kameraden”, inclusief UNITA vicevoorzitter Raul Dande, te zijn geweest (NPO P., p. 18). C., daarentegen, verklaart dat jullie met zes waren (C. en vijf andere personen) (NPO C., p. 17-18). Na de middagpauze samen te hebben doorgebracht, lijkt u een poging te ondernemen om uw verklaringen in lijn te brengen met die van uw vrouw. Zo stelt u plotseling dat er eerst zes waren, dat dan C. weging, en er twee andere personen bijkwamen, wat uitkomt op zeven personen en dus nog steeds tegenstrijdig met de eerst verklaarde ‘acht kameraden’ (NPO P., p. 24). Ook omtrent het aantal gearresteerden, wijken jullie verklaringen af. Zo beweert u eerst dat niet alle aanwezigen werden gearresteerd, enkel u en drie anderen (NPO P., p. 18). Wanneer u, na de middagpauze, opnieuw wordt bevraagd over die arrestatie, past u uw verklaringen aan: u en vier anderen zouden gearresteerd zijn (NPO P., p. 26). Waar C. eerst uw antwoord bevestigt door te stellen dat vijf personen werden gearresteerd, spreekt zij vervolgens u en zichzelf tegen door, wanneer gevraagd naar de namen van de gearresteerden, zes namen op te geven (P., P., M., C., L. en A.) in plaats van vijf. Ze bevestigt ook dat alle aanwezigen werden gearresteerd. Bovendien geeft zij ook dezelfde zes namen wanneer gevraagd naar de andere aanwezigen op de vergadering, dus niet vijf zoals eerder aangegeven (NPO C., p. 21). Ook omtrent het aantal personen dat de arrestatie uitvoerde, leggen jullie contrasterende verklaringen af: u spreekt over drie personen (NPO P., p. 26) en C. over*

minstens zes personen (NPO C., 21). Betreffende de aanwezigen op de vergadering, stelt u de namen, buiten die van de vicevoorzitter, niet te weten. Het was immers "de eerste keer dat ik ze zag" (NPO P., p. 24-25). C. daarentegen geeft wel de namen van de vijf andere aanwezigen, en stelt dat u deze personen ook kent – zij waren immers zo goed als altijd aanwezig op de UNITA vergaderingen. Gevraagd of de vicevoorzitter aanwezig was op deze vergadering, antwoordt zij ontkennend (NPO C., p. 21, 25-26). Jullie werden beide geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. U gaf hieromtrent geen verklaring (NPO P., p. 36) en C. stelde: "over die mannen die hij niet gekend zou hebben, maar hij kent die wel. Ik kende ze allemaal, misschien kende hij ze niet, omdat hij maar één keer heeft deelgenomen" (NPO C., p. 26-27). Naast het feit dat C. zichzelf hier onmiddellijk tegenspreekt, kan opnieuw opgemerkt worden dat deze nieuwe, aangepaste verklaringen bovenstaande eerdere tegenstrijdigheden niet wegnemen (zie ook supra)." Uit de notities van hun persoonlijke onderhoud blijkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden berusten op een correcte lezing van hun respectievelijke verklaringen, met dien verstande dat verzoeksters verklaring dat de vice-voorzitter nooit aanwezig was tijdens de vergaderingen in het huis in Benfica terug te vinden is op pagina 20 van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Verzoekers betogen dat verwerende partij vooral belang hecht aan het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote niet hetzelfde aantal aanwezigen opgeven, maar brengen geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en aanpassingen in hun verklaringen berusten op een verkeerd begrip van hun verklaringen. Zo verzoekers in paniek zouden zijn geraakt na de confrontatie met hun tegenstrijdige verklaringen, kan dit geen plausibele verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Uit niets blijkt dat verzoekers in paniek zijn geraakt tijdens het persoonlijk onderhoud waardoor zij niet meer helder zouden kunnen denken of zodanig zijn gaan twifelen dat zij geen coherente verklaringen zouden kunnen afleggen. De Raad stelt vervolgens ook vast dat verzoekers geen enkel verweer voeren wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de aanwezigheid van de vicevoorzitter van UNITA op de vergadering op 2 augustus 2019 in hun huis. Waar verzoeker verklaart dat deze persoon op de vergadering in hun huis aanwezig was, maar verder de namen van de andere aanwezigen niet te weten omdat het de eerste keer was dat hij ze zag, verklaart verzoekster daarentegen dat de vicevoorzitter van UNITA nooit aanwezig was tijdens deze vergaderingen maar wel zijn secretaris (notities PO verzoekster, p. 20) en noemt zij evenmin de naam van Raul Dande bij de personen die volgens haar aanwezig waren op 2 januari 2019. De vaststelling dat verzoekers dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over de aanwezigheid van een hooggeplaatste persoon van UNITA in hun eigen huis op het ogenblik dat de veiligheidsdiensten er zouden binnengevallen zijn en onder meer verzoeker zouden hebben gearresteerd en de vaststelling dat verzoekster uitdrukkelijk volhoudt dat verzoeker de namen van de aanwezigen die dag wel kende, ook na confrontatie met verzoekers verklaring dat hij geen enkele van deze personen behalve de vice-voorzitter kende, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de arrestatie van verzoeker op 2 augustus 2019 en bijgevolg ook diens gevangenschap. Indien nog zou kunnen aangenomen worden dat verzoekers zich vergissen over het precieze aantal personen dat aanwezig was of gelet op het feit dat verzoekster volgens haar verklaringen pas na de inval aan het huis aankwam (waarover beide verzoekers overigens ook uiteenlopende verklaringen afleggen) en zij mogelijk een andere perceptie hebben van het aantal personen dat de arrestaties uitvoerde, is het niet aannemelijk dat zij zich zouden vergissen over de aanwezigheid van de vicevoorzitter van UNITA in hun woning op een dergelijk ingrijpend moment in het leven van verzoekers. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat, waar verzoekster de namen opsomt van de aanwezigen, zij de naam van de vicevoorzitter van UNITA, ongetwijfeld de belangrijkste persoon op dat ogenblik zou vermelden, indien deze daadwerkelijk aanwezig zou geweest zijn, zoals verzoeker uitdrukkelijk verklaart. Omgekeerd kan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, minstens een aantal namen van de aanwezige leden van UNITA zou kunnen opsommen, indien er daadwerkelijk een inval in hun woning is geweest waarop verzoeker werd gearresteerd. Dit is des te meer het geval nu, althans volgens hun aangepaste verklaringen, zij beiden verklaren dat zij beide aanwezig waren in het huis in Benfica op 2 augustus 2019, al lopen hun verklaringen hierover ook uiteen wat betreft de vraag of de vergadering al was begonnen op het ogenblik dat verzoekster naar de winkel vertrok. Er ligt geen plausibele verklaring voor waarom verzoekers verklaringen op dit voor hen zo cruciale punt, dermate tegenstrijdig zijn. De Raad stelt ook hier vast dat het allerm minst om een detail gaat in hun verklaringen, maar in tegendeel de kern van hun vluchtrelaas raakt. Indien verzoeker daadwerkelijk werd opgepakt op 2 augustus 2019 en beide verzoekers hierbij aanwezig waren, zoals zij beweren, mag worden verwacht dat zij hierover consistente en coherente verklaringen afleggen. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen en vrees voor vervolging omwille van hun politieke activiteiten op ernstige wijze.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoeker als lid van de Presidentiële Wacht zou zijn toegestaan om, weliswaar met restricties, verder te blijven werken zelfs nadat hij (valselijk) ervan verdacht werd betrokken te zijn bij een moordpoging op de President. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker op 4 juli 2018 door justitie

opgeroepen, naar een cel gebracht *“zonder ondervraagd te worden of zonder te zeggen om welke reden ik was opgeroepen”* en werd hij vijf dagen opgesloten waarna hij op 10 juli 2018 de gevangenis kon verlaten waarna hij ook zijn functie kon blijven uitoefenen. Steeds volgens zijn verklaringen werd hij op 21 juli 2019 (daarna verklaart verzoeker dat het 21 september 2018 was, notities PO verzoeker, p. 22) opgeroepen door *“het hoofd van het auditoraat en zijn naam is chefe A.”* (notities PO verzoeker, p. 17) die hem toen vertelde waarom hij op 4 juli was opgepakt, met name omdat ze hadden *“ontdekt dat ik lid was van UNITA”* en *“alle pogingen om de president te doden werden in mijn schoenen geschoven”* (notities PO verzoeker, p. 18) omdat hij alle plannen van de president zou hebben doorgebriefd. Daarna werd hij geschorst in zijn ceremoniële activiteiten maar mocht hij wel nog plaatselijke activiteiten doen en werd hij verder betaald (*idem*). Indien verzoeker daadwerkelijk zeer actief was bij UNITA, werd gearresteerd omwille van het feit dat hij verdacht werd van medeplichtigheid van een moordaanslag op de president die volgens zijn verklaringen tot de MPLA behoort en daar op een later tijdstip na zijn vrijlating van op de hoogte gebracht; kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker minstens onmiddellijk en volledig op non-actief zou worden gezet en niet slechts gedeeltelijk. Geconfronteerd met deze anomalie, verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud enkel dat *“ik heb moeten zweren op de vlag. Dit betekent dat je je voor altijd engageert, dus als je ontslagen wordt of je gaat zelf uit dienst, dan wordt dat beschouwd als misdrijf”* (notities PO verzoeker, p. 35), zoals correct aangegeven in de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat verzoekers dit motief in de bestreden beslissingen ongemoeid laten. Ter terechtzitting eveneens hiermee geconfronteerd verklaart verzoeker dat ze bij zijn eerste arrestatie geen bewijzen hadden van zijn betrokkenheid. De Raad kan slechts vaststellen dat dit nog steeds geen plausibele verklaring biedt voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat verzoeker in die omstandigheden verder in dienst zou mogen blijven, nu dit er op neerkomt dat de verzoeker verder mocht functioneren binnen de dienst die volgens zijn verklaringen ook verantwoordelijk was voor de bewaking van de militaire basis (notities PO verzoeker, p. 5-7), terwijl hij er al van verdacht werd - initieel zonder dat hij daar zelf van op de hoogte was en zelfs een periode nadat hij van deze verdenking op de hoogte werd gebracht (op 21 juli 2019 dan wel 21 september 2018, zie supra) - betrokken te zijn geweest bij een moordcomplot op de President. De Raad acht dergelijke handelswijze, mede gelet op de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat de Angolese overheidsdiensten niet terugdeinzen voor het gebruik van geweld tegen opposanten van het regime, hoogst onaannemelijk.

Met betrekking tot de vermelde arrestatie op 4 juli 2018 en hun tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de vraag of verzoekster door verzoeker al dan niet op de hoogte werd gebracht van deze arrestatie nadat hij was vrijgekomen, voeren verzoekers nog aan dat verzoeker zijn echtgenote zoveel mogelijk heeft willen beschermen en zoveel mogelijk heeft ingelicht over de moeilijkheden op zijn werk en citeren zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij toegeeft niet meer te weten wat hij exact heeft gezegd over de vijfdaagse detentie. Waar verzoekers betogen dat zijn verklaringen niet strijdig zijn met deze van zijn echtgenote, kan de Raad slechts vaststellen dat haar verklaringen hierover niet voor interpretatie vatbaar zijn, nu zij, gevraagd wat hij toen heeft gezegd de eerste keer dat verzoeker werd gevangen gezet, het volgende verklaart: *“Ik heb hem gevraagd waarom hij precies had gevangen gezeten, maar hij zei dat hij het zelf ook niet wist. Wanneer was dit? Dat was op 4 juli 2018? En wanneer hebben jullie dat gesprek gehad? Dus hij kwam niet naar huis en na vijf dagen is hij terug naar huis gekomen. Ik vroeg waar hij had gezeten. Ik vroeg hem waarom hij pas na vijf dagen naar huis kwam. Ik vroeg waarom en dan antwoordde hij dat hij zelf ook niet wist waarom hij was gevangen gezet”* (notities PO verzoekster, p. 23). Geconfronteerd met de verklaring van verzoeker volgens dewelke hij haar pas op het Klein Kasteeltje op de hoogte bracht van zijn vijfdaagse opsluiting, verklaart verzoekster bovendien: *“Nooit verteld over zijn gevangenschap? We waren in Angola en hij heeft mij dat verteld. Hij kwam niet naar huis en toen heb ik hem gevraagd waar hij was en hij heeft mij dat dan verteld. De tiende is hij dan terug beginnen werken”* (notities PO verzoekster, p. 26-27). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker haar op de hoogte bracht van zijn opsluiting in juli 2018 onmiddellijk nadat hij was thuisgekomen na zijn vrijlating en toen zij nog in Angola waren, wat uiteraard niet strookt met verzoekers verklaring dat hij haar met betrekking tot de eerste keer dat hij gevangen heeft gezeten, heeft verteld dat hij op missie was omdat *“het waren zaken van op het werk. Er was geen reden om haar dat te vertellen”* en dat hij haar *“meer uitleg heeft gegeven toen we al in het Klein Kasteeltje waren in België”* (notities PO verzoeker, p. 28-29). Dat verzoekers' verklaringen over de datum van de eerste arrestatie en de duur ervan wel overeenstemmen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, doet geen afbreuk aan het voorgaande en de vaststelling dat deze tegenstrijdige verklaringen eveneens de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de voorgehouden arrestatie in juli 2018 en bijgevolg ook de daaropvolgende problemen die hiermee verband houden en eruit voortvloeien, ernstig ondermijnen.

Voorts stelt de Raad, in navolging van verwerende partij vast, dat verzoekers geen documenten voorleggen die hun reisweg ondersteunen en dat verzoekers' verklaringen over de reizen die verzoeker

voor hun komst naar België heeft ondernomen, andermaal tegenstrijdig zijn. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“U legt geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen, enige informatie kan worden opgemaakt uit uw visumdossiers, informatie die overigens niet verenigbaar is gebleken met uw verklaringen. U verklaart dat u nooit vingerafdrukken hebt moeten geven. Er werd u verder in het onderhoud nogmaals gevraagd of u “nooit vingerafdrukken heeft moeten geven, of ooit uw hand ergens heeft moeten opleggen?”, wat u bevestigt. U zou enkel bij binnenkomst in Portugal uw vingerafdrukken hebben moeten geven, maar nooit in Angola. Wanneer u later wordt geconfronteerd met uw visumdossier, gevonden op basis van uw vingerafdrukken, stelt u dat u niet weet hoe dit mogelijk is, dat u zelfs in de gevangenis geen foto’s liet nemen of iets anders heeft moeten doen. U wordt nogmaals gevraagd of u zeker nooit ergens nergens uw handen heeft moeten opleggen of vingerafdrukken heeft moeten geven, waarop u nu plotseling antwoordt “in de gevangenis heb ik wel mijn hand moeten leggen op een apparaat. Mijn twee handen moeten opleggen. Hoe komt het dat u dit daarjuist niet heeft gezegd? Ik wist niet dat dit mijn vingerafdrukken waren. Ik heb gewoon mijn vingerafdrukken op een toestel moeten leggen.” Nochtans vroeg u in mei 2019 ook al een visum aan, waardoor vaststaat dat u reeds voor uw verblijf in de gevangenis vingerafdrukken moest laten nemen. Dit eerdere visum (mei 2019) werd eerst door u ontkend. U verklaarde immers nooit eerder een visum te hebben aangevraagd. Geconfronteerd met dit visum, stelt u dat er toen wel een dossier is geopend maar dat het visum nooit is uitgereikt en u ook nooit heeft gereisd. Nochtans, is er weldegelijk een visum uitgereikt op 28 mei 2019 (zie administratief dossier; NPO P., p. 14-15, 34-35). Bovendien is uw bewering dat u nooit eerder Angola verliet, wat u tot tweemaal toe bevestigt in het onderhoud, merkwaardig in het licht van uw twee eerder aangevraagde en uitgereikte visums en wordt dit ook tegengesproken door C. die stelt dat “voor we elkaar kenden reisde hij al. ... Sinds we elkaar kennen, heeft hij één keer gereisd ... naar Portugal. In 2019” (zie administratief dossier; NPO C., p. 12). Bovenstaande wisselende en tegenstrijdige beweringen dragen enkel verder bij aan uw algemene ongeloofwaardigheid.”* In het verzoekschrift worden deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid gelaten, zodat deze onverkort worden overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers’ verklaringen dat zij actieve leden van UNITA waren, noch dat verzoeker werd gearresteerd op beschuldiging van medeplichtigheid bij een moordpoging op de president en omwille van zijn UNITA-lidmaatschap. Bovendien blijkt uit verzoekers’ verklaringen dat zij op legale wijze met gebruikmaking van hun eigen paspoort het land hebben verlaten met het vliegtuig. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen is het niet aannemelijk dat verzoekers, indien zij daadwerkelijk vervolgd zouden worden omwille van hun lidmaatschap van UNITA en verzoekers (gefabriceerde) betrokkenheid bij een moordpoging op de president en verzoeker hiervoor in de gevangenis belandde, op deze manier het land zouden verlaten en dergelijke risico’s zouden nemen, gelet op de identiteitscontroles waaraan zij zich redelijkerwijze konden verwachten.

Verzoekers betwisten niet dat zij op een legale wijze het land hebben verlaten via de luchthaven. Hun betoog dat zij geen andere optie zagen, vertrouwen hadden in de heer S. en zij een redelijke afweging van het risico maakten, kan geenszins volstaan om de desbetreffende motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen en doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen omwille van hun lidmaatschap van UNITA en de valse beschuldiging van betrokkenheid bij een moordaanslag op de president.

Dat het *in casu* om een coherent en geloofwaardig asiilverhaal gaat, zoals verzoekers betogen of dat het om kleine tegenstrijdigheden gaat die ten onrechte worden uitvergroet, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, blijkt geenszins. De Raad stelt bovendien vast dat in het verzoekschrift wordt erkend dat de verzoeker na confrontatie met de verklaringen van zijn echtgenote de volgens hen schijnbare tegenstrijdigheden trachtte te corrigeren of daartoe de neiging voelde en dat de voortdurende aanpassingen van verzoekers’ verklaringen niet voor meer duidelijkheid zorgt en dat er bepaalde onvolkomenheden zijn in hun verklaringen.

Verzoekers’ algemene verwijzingen naar de hierboven reeds besproken landeninformatie en de verwijzing naar verzoekers profiel als lid van de Presidentiële Wacht en lid van de oppositiepartij UNITA is niet van aard om de beoordeling van de Raad *in casu* om te buigen, gelet op het geheel van inconsistenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Waar verzoekers er op wijzen dat uit de door hen geciteerde bronnen kan worden afgeleid dat politiek betrokken personen zowel ten tijde van verzoekers problemen met de Angolese autoriteiten als heden vervolging riskeren, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat zij hun actieve betrokkenheid bij UNITA en de daaruit volgende problemen geenszins aannemelijk maken en zij bovendien ook tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun aanwezigheid op manifestaties van UNITA en zij verder ook geen melding maken van deelname aan enige publieke anti-regeringsprotesten, dewelke volgens de landeninformatie kunnen gepaard gaan met willekeurig geweld en arrestaties. Uit het voorgaande is in

tegendeel gebleken dat verzoeker steeds voor de Presidentiële Wacht heeft gewerkt en verder hebben zij niet aannemelijk hebben gemaakt actieve of vooraanstaande UNITA leden te zijn in Angola. Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij vervolging dan wel ernstige schade riskeren bij terugkeer naar hun land van herkomst omwille van hun beweerde maar niet aannemelijk bevonden problemen met de Angolese autoriteiten.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers' relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Angola.

5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet aannemelijk hebben gemaakt omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

5.3. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen

en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET